

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ГОЛОВНЕ УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ В ДОНЕЦЬКІЙ ОБЛАСТІ
ЄВРОПЕЙСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ ПУБЛІЧНОГО ПРАВА
ПРЕДСТАВНИЦТВО В УКРАЇНІ
МАРІУПОЛЬСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ЕКОНОМІКО-ПРАВОВИЙ ФАКУЛЬТЕТ
КАФЕДРА ПРАВА ТА ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ**

**СУЧАСНИЙ РОЗВИТОК ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ ТА ПРАВОТВОРЕННЯ В УКРАЇНІ:
ПРОБЛЕМИ ТЕОРІЇ ТА ПРАКТИКИ**

**Збірник матеріалів VII Міжнародної науково-практичної конференції студентів,
аспірантів і молодих вчених**

29 березня 2018 року

*За загальною редакцією
члена-кореспондента НАПН України, доктора політичних наук, професора,
К.В. Балабанова*

МАРІУПОЛЬ 2018

Сучасний розвиток державотворення та право творення в Україні: проблеми теорії та практики: матеріали VII Міжнародної науково-практичної конференції студентів, аспірантів і молодих вчених 29 березня 2018 року: Зб. тез наук.праць / за заг. редакцією К. В. Балабанова. – Маріуполь: МДУ, 2018. – 336 с.

Рекомендовано до друку кафедрою права та публічного адміністрування економікоправового факультету Маріупольського державного університету (протокол засідання кафедри права та публічного адміністрування економіко-правового факультету № 14 від 20.03.2018 р.)

Редакційна колегія:

Голова – Балабанов К. В., член-кореспондент НАПН України, доктор політичних наук, професор

Члени колегії: Булатова О. В., д.е.н., проф. (заступник голови редакційної колегії); Толпежников Р. О., д.е.н., професор; Свірський Б. М., к.ю.н., доцент; Ковейно Ю. В., ст. викладач.

Збірник містить матеріали VII Міжнародної науково-практичної конференції студентів, аспірантів і молодих вчених, яка відбудеться 29 березня 2018 року в Маріупольському державному університеті.

У матеріалах висвітлено актуальні питання сучасного державотворення та правотворення в Україні в умовах становлення та розвитку національної правової системи в галузях конституційного, адміністративного, міжнародного, цивільного, кримінального, господарського, фінансового, екологічного, трудового права, господарського та кримінального процесів, а також загальної теорії та історії держави і права.

Видання адресоване науковцям, викладачам, аспірантам та студентам, а також усім, хто цікавиться проблемами науки та освіти.

Редакція не несе відповідальності за зміст та авторський стиль праць, опублікованих у збірнику.

Маріупольський державний університет, 2018

ВІДХОДАМИ	176
Жолболдин Т. К., ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ ТЕРРОРИЗМУ В СОВРЕМЕННОМ МИРЕ: МЕЖДУНАРОДНО-ПРАВОВЫЕ АСПЕКТЫ	178
Загородня Н. В., ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ КОНВЕНЦІЇ ПРО ЗАХИСТ ПРАВ ЛЮДИНИ І ОСНОВОПОЛОЖНИХ СВОБОД 1950 РОКУ В ГОСПОДАРЬСЬКОМУ ПРОЦЕСУАЛЬНОМУ ПРАВІ УКРАЇНИ	180
Кондратенко А. В., МІЖНАРОДНО-ПРАВОВОЙ РЕЖИМ АРКТИКИ ТА АНТАРКТИКИ	183
Красінський В. М., «М'ЯКЕ» МІЖНАРОДНЕ ПРАВО ТА ПРОЦЕСИ МІЖДЕРЖАВНОЇ ІНТЕГРАЦІЇ	184
Лафазан І. М., ПРОБЛЕМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ ТА ГРОМАДЯНИНА В УКРАЇНІ У КОНТЕКСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ УГОДИ ПРО АССОЦІАЦІЮ З ЄС	186
Мітько Н. В., ПРАВО ЛЮДИНИ НА ЕВТАНАЗІЮ: МІЖНАРОДНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ТА ПРАКТИКА РЕАЛІЗАЦІЇ	188
Пилипчук В. В., МІЖНАРОДНА УНІФІКАЦІЯ ПИТАННЯ ЛЮДСЬКОГО ФАКТОРУ У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ БЕЗПЕКИ МОРЕПЛАВСТВА	190
Русаневич А. Т., МІЖНАРОДНО-ПРАВОВІ ПРОБЛЕМИ «ГІБРИДНИХ» ЗБРОЙНИХ КОНФЛІКТІВ У СУЧАСНОМУ СВІТІ	192
Tykhomyrova G. INTERNAL INSTITUTIONAL MECHANISM OF THE EUROPEAN PARLIAMENT FUNCTIONING	195
Торгіна К. С., ДЖЕРЕЛА ПРАВА КРАЇН ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ: МІЖНАРОДНО-ПРАВОВИЙ АНАЛІЗ	200
Чаусова А. В., МІЖНАРОДНИЙ ДОГОВІР В СИСТЕМІ ПРАВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ	202
Шебаніц Д. М., РЕФОРМУВАННЯ УКРАЇНИ ЯК ЕЛЕМЕНТ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ	204
Шелухин А. Н., ВНЕШНЕЭКОНОМИЧЕСКИЙ ДОГОВОР: ПРАВИЛА ИСЧИСЛЕНИЯ УБЫТКОВ	205
Шрамко Д. П., СПІВРОБІТНИЦТВО ЄС ТА МЕРКОСУР ЯК ПРИКЛАД ДЛЯ ПОДАЛЬШОЇ ІНТЕГРАЦІЇ УКРАЇНИ	207
АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ТА АДМІНІСТРУВАННЯ	
Алексеев Б. В., ПОНЯТТЯ ТА ЗМІСТ ДЕРЖАВНОГО ФІНАНСОВОГО КОНТРОЛЮ В УКРАЇНІ	211
Анісімова Є. С., ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ РЕГІОНАЛЬНИХ РИНКІВ ПРАЦІ	213
Батченко А. І., ОСОБЛИВОСТІ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ ЯК СУБ'ЄКТА ГОСПОДАРЬСЬКИХ ПРАВОВІДНОСИН	215
Білоус К. В., ТРАНСФОРМАЦІЯ СТРУКТУРИ РИНКУ ПРАЦІ УКРАЇНИ В УМОВАХ ВОЄННОГО КОНФЛІКТУ	217
Буряченко А. С., СИСТЕМА МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ В УКРАЇНІ	220
Гунза О. О., РОЛЬ ТА ФУНКЦІЇ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ В УКРАЇНІ	222
Довжик А. Г., НАПРЯМКИ УДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМІВ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ РЕГІОНАЛЬНИХ РИНКІВ ПРАЦІ	224
Доля Р. В., ПРАВОВІ ОСОБЛИВОСТІ ПОНЯТТЯ ПУБЛІЧНОЇ ФІНАНСОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	226
Євтушенко К. Є., РОЛЬ СУДОВОЇ ВЛАДИ ПРИ ЗДІЙСНЕННІ ПРАВОСУДДЯ, У СПРАВАХ, ПОВ'ЯЗАНИХ З КРИМІНАЛЬНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ПОСАДОВИХ ОСІБ В ОРГАНАХ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ ЗА КОРУПЦІЙНІ ДІЯННЯ	229
Єфремова О. В., ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ СУЧАСНОЇ СИСТЕМИ МІСЦЕВОГО	

САМОВРЯДУВАННЯ В УКРАЇНІ	231
Ключко О. І., ПРАВОВІ ЗАСАДИ РЕФОРМУВАННЯ СУДОВОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ РОЗВИТКУ	233
Корнієнко О. Є., ФІНАНСОВА ДІЯЛЬНІСТЬ ТА УПРАВЛІННЯ МУНІЦИПАЛЬНИМИ ФІНАНСАМИ	235
Кузьменко С. Г., ДО ПИТАННЯ ЗАСТОСУВАННЯ ЕТИЧНИХ КОДЕКСІВ В ПУБЛІЧНОМУ АДМІНІСТРУВАННІ ЗА КОРДОНОМ: НА ПРИКЛАД США	237
Мацука В. М., СОЦІАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЯК СКЛАДОВА СТРАТЕГІЇ ВЗАЄМОДІЇ ДЕРЖАВИ, БІЗНЕСУ, ЛЮДИНИ	240
Надежденко А. О., ДЕЯКІ ПИТАННЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ГРОМАДСЬКОЇ УЧАСТІ У ЗДІЙСНЕННІ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ В УКРАЇНІ	242
Папуш Т. В., СТАТУСНІСТЬ ТА ПОВНОВАЖЕННЯ ДЕПУТАТА МІСЬКОЇ РАДИ: ТЕОРЕТИКО – ПРАКТИЧНИЙ АНАЛІЗ	245
Пахомов І. І., ОСОБЛИВОСТІ ТРАНСФОРМАЦІЇ НОРМАТИВНИХ ОСНОВ ФІНСЬКОГО ТА ШВЕДСЬКОГО НЕЙТРАЛІТЕТУ	247
Пелих Г. В., МОДЕЛЬ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ В ІСЛАМСЬКІЙ РЕСПУБЛІЦІ ІРАН ТА ОСОБЛИВОСТІ ЇЇ РЕАЛІЗАЦІЇ	248
Сидорова Н. В., СУДОВИЙ ЗАХИСТ ПРАВ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ	251
Топузов Д. І., ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВА ОСНОВА ДІЯЛЬНОСТІ ОБ'ЄДНАНИХ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД В УКРАЇНІ	254
Шаповалов В. П., ОСОБЛИВОСТІ ІБЕРІЙСЬКОЇ СИСТЕМИ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ: ПОРІВНЯЛЬНО-ПРАВОВИЙ АНАЛІЗ	257
Швець С. А., РЕАЛІЗАЦІЯ СОЦІАЛЬНО-АКТИВНОЇ СТРАТЕГІЇ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ	259
Мартинівський Д. П., ДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ МІЖНАРОДНИХ ПРАВОВИХ СТАНДАРТІВ ПРИ ФОРМУВАННІ ТА ФУНКЦІОНУВАННІ ЗАКОНОДАВЧОЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ: МЕТОДОЛОГІЧНІ ПІДХОДИ	264

ІНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ РЕГУЛЮВАННЯ МІЖНАРОДНИХ ЕКОНОМІЧНИХ ВІДНОСИН

Беззубченко О. А., СПЕЦИФІКА РЕГУЛЮВАННЯ МІЖРЕГІОНАЛЬНИХ ЕКОНОМІЧНИХ ЗВ'ЯЗКІВ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ СВІТОВОГО ГОСПОДАРСТВА	268
Гвідіна В. С., АНАЛІЗ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ВЕНЧУРНОГО ІНВЕСТИВАННЯ В УКРАЇНІ	270
Горбашевська М. О., ФОРМУВАННЯ ІНСТИТУЦІОНАЛЬНО-ПРАВОВИХ АСПЕКТІВ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ	273
Захарова О. В., УПРАВЛІННЯ РЕГІОНАЛЬНИМ РОЗВИТКОМ В КОНТЕКСТІ АКТИВІЗАЦІЇ МІЖРЕГІОНАЛЬНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА	274
Кислова Л. А., ОСОБЛИВОСТІ РЕФОРМУВАННЯ РЕГІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ ДОНЕЦЬКОЇ ОБЛАСТІ В КОНТЕКСТІ БЕЗПЕЧНОГО ТА СТАЛОГО РОЗВИТКУ	276
Ларіна Д. Є., ПРОБЛЕМИ ЗАХИСТУ ПРАВ ІНОЗЕМНИХ ІНВЕСТИТОРІВ В УКРАЇНІ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ	279
Мітюшкіна Х. С., РОЛЬ УНІФІКАЦІЇ ПОНЯТЬ В ОЦІНЦІ ПРИРОДНИХ РЕСУРСІВ	282
Ніколенко Т. І., МІЖРЕГІОНАЛЬНЕ НАУКОВО-ТЕХНІЧНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО УКРАЇНИ ТА ЄС: ПРАВОВИЙ АСПЕКТ	284

□ диверсифікації соціальної відповідальності бізнесу і влади.

Основними економічними моделями взаємодії влади, бізнесу й суспільства можуть бути – соціальне партнерство, корпоративна соціальна відповідальність, благодійність, соціальне підприємництво, лобізм, соціальні мережі. При цьому типами економічних моделей взаємодії інститутів держави, бізнесу й суспільства мають бути: типи соціального партнерства – державно-приватне партнерство, локально-територіальне партнерство, суспільно-державне партнерство; типи благодійності – традиційна, системна, ендаумент; типи корпоративної соціальної відповідальності – базова, внутрішня, зовнішня; типи соціального підприємництва – види діяльності всередині основної сфери діяльності, спеціалізовані підприємства при громадських організаціях, малі інноваційні вузькоспеціалізовані підприємства; типи лобізму – законодавчий, виконавчий, судовий; типи соціальних мереж – професійні, загальноформатні, за зацікавленістю.

Таким чином, відносини між соціальною державою, суб'єктами підприємництва і свідомими громадянами мають формуватися на основі взаємної відповідальності, що є своєрідним способом обмеження політичної влади держави і створення цивілізованих рамок підприємницької діяльності та людської поведінки.

Література:

1. Господарський кодекс України. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/436-15>
2. Бержанір А. Л. Становлення взаємодії влади, бізнесу і суспільства в ринкових умовах / А. Л. Бержанір // Сталій розвиток економіки. - 2013. - № 3. - С. 18-21. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/stre_2013_3_5.
3. Грішнова О.А. Соціальна відповідальність у контексті подолання системної кризи в Україні/ О.А. Грішнова// Демографія та соціальна економіка. - 2011.- №.1 – С.39-46. - Режим доступу: <http://dse.org.ua/archive/15/3.pdf>
4. Комарова К. В. Соціальна відповідальність як складова стратегії розвитку бізнесу на підприємствах України / К. В. Комарова, Н. В. Ковальчук // Інноваційна економіка. - 2016. - № 5-6. - С. 25-30. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/inek_2016_5-6_6.
5. Котлер Ф. Корпоративна соціальна відповідальність. Як зробити якомога більше добра для вашої компанії та суспільства/ Ф. Котлер, Л. Ненсі; пер. з англ. С. Яршин. – К.: Стандарт, 2005. – 302 с.

Надежденко А. О., к.и.держ.упр.,
доцент кафедри права та
публічного адміністрування

Мариупольського державного університету

ДЕЯКІ ПИТАННЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ГРОМАДСЬКОЇ УЧАСТІ У ЗДІЙСНЕННІ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ В УКРАЇНІ

В Україні існують дві форми здійснення публічної влади – державна і муніципальна. Кожна з них володіє специфічними ознаками, функціональними характеристиками. Державна є владою, що представляє спільні інтереси всього суспільства, а муніципальна – місцевої спільноти (територіальної громади). Відповідно інститути державної влади вирішують питання державного значення, а органи муніципальної влади – місцевого (локального). Сучасна наука визначає громадську участь як один з принципів функціонування громадянського суспільства, побудованого на засадах конституційної демократії. Найефективнішою громадська участь є на рівні відкритого партнерства між владою і громадянами, за умови продуктивного громадського контролю діяльності влади. Громадська участь відіграє важливу роль у розв'язанні саме місцевих проблем, оскільки вони

стосуються кожного громадянина і вимагають активного його включення у процес ухвалення рішень органами місцевого самоврядування.

Місцеве самоврядування, будучи видом публічної влади, за своєю природою та сутністю водночас є й формою самоорганізації жителів та їх асоціацій. Воно – потужний каталізатор формування громадянського суспільства, оскільки свідома участь жителів у процесі утворення гідних умов життя на певній території сприяє формуванню у них відповідальності за розв'язання місцевих проблем, тим само підвищуючи їхню загальну соціальну та громадянську активність. Підходи до визначення форм громадської участі можна класифікувати за такими характеристиками: рівень взаємодії громадян і органів влади; засоби налагодження комунікацій; чисельність осіб, що беруть участь у місцевому самоврядуванні; суб'єкти ініціювання громадської участі; відносинами між владою та громадянами; наявність посередників; модель прийняття рішень. Для теорії публічного управління більш важливою є класифікація не форм громадської участі, а видів взаємодії органів влади (зокрема, органів місцевого самоврядування) і громадян за ступенем впливу останніх на рішення, які ухвалюються владою. На цій підставі можна визначити такі види взаємодії з послідовним посиленням впливу громадськості на рішення органів місцевого самоврядування: інформування громадськості, консультування з громадськістю, висловлення громадської думки, громадський контроль, партнерство, лобізм.

Участь громадян в управлінні можна забезпечити на всіх етапах прийняття рішень органами місцевого самоврядування, а саме:

- на етапі діагностики проблеми – вона полягає у забезпеченні повного та якісного зворотного зв'язку;
- на етапі визначення обмежень і критеріїв – у пропонуванні обґрунтованих обмежень;
- на етапі визначення альтернатив – у висуненні власних альтернатив проєктів рішень;
- на етапі оцінки альтернатив – у їх безпосередній оцінці за визначеними критеріями;
- на етапі прийняття рішення – у контролі за прозорістю та відкритістю обговорення рішень;
- на етапі виконання рішення та оцінки результатів – у підтримці ділового зворотного зв'язку, громадському контролі за реалізацією прийнятих рішень.

Отже, з позицій класифікації прав та свобод за змістом, сферами життя та діяльності людини і громадянина муніципальні права – це самостійні права та свободи, які характеризуються особливою соціально-правовою природою, суб'єктно-об'єктним складом, сферою реалізації та функціональним призначенням.

В Україні незважаючи на значну законотворчу роботу, спрямовану на забезпечення відкритості та прозорості діяльності влади, якнайповніше інформування населення про діяльність органів місцевого самоврядування, громадськість недостатньо залучається до процесу прийняття управлінських рішень. Тому можна виокремити наступні проблеми, що потребують подальшого правового врегулювання: а) інформування органами місцевого самоврядування громадськості про перебіг обговорення напрямів вирішення проблем; б) наближення процесу прийняття рішень до громадян шляхом розширення механізмів консультацій; в) удосконалення партнерства влади та інститутів громадянського суспільства у тих сферах управління, де спільні дії дають найбільший позитивний результат; г) урахування інтересів усіх верств населення, в тому числі тих соціальних груп, які не є домінуючим серед членів територіальної громади; г) залучення громадян до оцінювання дій місцевої влади; д) посилення впливу населення на ухвалення управлінських рішень та інформування про наслідки громадської участі у діяльності органів влади.

Разом з цим процес взаємодії має бути зрозумілим, прозорим і чітко визначеним як для представників влади, так і для громадськості. Місцева влада має бути чутливою до потреб

населення і швидко реагувати на зміну ситуації. Це можливо завдяки участі населення в прийнятті управлінських рішень, безпосередньому спілкуванню, обговоренню проблемних питань та ситуацій, які виникають. Для того, щоб володіти ситуацією, реагувати на зміни, органи публічної влади повинні постійно проводити моніторинг громадської думки та передбачати у програмах розвитку і планах щодо надання послуг населенню можливість внесення коректив та змін.

Розуміння необхідності застосування даного підходу базується на таких складових:

- органи влади можуть отримати від населення нову інформацію про ситуацію, яка спонукає їх розглядати проблему з різних боків і точок зору;
- розв'язання проблеми може відбуватися безпосередньо в процесі участі громадян;
- нові сфери громадського інтересу можуть розвивати сам процес участі громадян у діяльності органів влади.

В той же час повинні бути встановлені певні часові рамки та терміни участі громадян у спільному з владою вирішенні проблем, оскільки розуміння населенням своєї ролі арбітра, призначеного керувати при розв'язанні тієї чи іншої проблеми може цілковито відрізнятись від його реальних можливостей і повноважень, тобто процес може вийти за рамки допустимого і громадськість може почати втручатися в питання, якими повинні займатися лише спеціалісти. Саме для уникнення подібних ситуацій заздалегідь встановлюються рамки і терміни громадської участі. Для органів місцевої влади дуже важливо розуміти що саме вони очікують отримати від участі громадян у їхній діяльності і чого чекає від цього процесу сама громадськість. У зв'язку з цим необхідно враховувати кількість часу, терміни участі населення у розв'язанні тієї чи іншої проблеми, на якому етапі слід залучати громадськість, коли і як вона буде задіяна. Дуже важливо чітко визначати ліміти громадської участі. Громадськість та представники місцевої влади працюють більш конструктивно, коли існує певний момент припинення дебатів і обговорень у контексті проведеної роботи для прийняття остаточного рішення.

Процес залучення громадськості повинен включати просвіту населення з питань діяльності влади і законів, на яких ця діяльність базується. Тільки освіджені громадяни зможуть реально впливати на процес прийняття рішень та ефективно співпрацювати з органами публічної влади.

Отже, з метою забезпечення народовладдя і безпосередньої участі громадян в управлінні місцевими справами в Україні пріоритетними шляхами удосконалення забезпечення муніципальних прав громадян органами місцевого самоврядування стає:

1. Розширення п'яти основних типів взаємодії органів місцевого самоврядування з громадськістю (інформування; консультування; партнерство; делегування; контроль) шляхом здійснення використання додаткових форми.
2. Впровадження нової форми взаємодії з громадськістю для органів місцевого самоврядування України – створення на місцевому рівні громадських дорадчих комітетів
3. Впровадження на місцевому рівні громадські та громадсько-професійні експертизи при розробці програм соціально-економічного регіонального або місцевого розвитку.
4. Більш широке використання технологій електронного урядування при взаємодії органів влади з громадськістю.
5. Впровадження критеріїв оцінки результативності діяльності органів місцевого самоврядування, які стають дієвим інструментом підвищення ефективності взаємодії органів публічної влади з громадськістю. Вони показують наскільки результативно працює влада, по яким напрямам вона використала наявні ресурси та в якій кількості. Завдяки цим критеріям громадськість має право та можливість контролювати діяльність місцевої влади.

Таким чином, для забезпечення участі громадян у процесі прийняття рішень органами місцевого самоврядування в сучасних умовах в Україні необхідно здійснити наступні кроки:

- розробити та прийняти Закон України «Про участь громадськості у процесі прийняття рішень органами державної влади та органами місцевого самоврядування України»;
- передбачити у зазначеному законі не тільки можливості для участі громадськості в процесі прийняття рішень, а й законодавчі зобов'язання для органів влади всіх рівнів співпрацювати з громадськістю, залучати її до розробки та реалізації програм суспільно-політичного та соціально-економічного розвитку тощо;
- забезпечити здійснення громадської просвіти населення щодо знання основного законодавства України у сфері суспільно-владних та суспільно-політичних відносин для того, щоб воно стало рівноправним партнером влади;
- вдосконалити систему навчання державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування з метою надання їм методологічної підтримки щодо того як працювати з громадськістю, яким чином її залучати та як отримувати бажані результати зазначеної взаємодії тощо.

Якщо в Україні буде можливим досягнути такого рівня суспільного розвитку, коли кожен громадянин досконало знає свої права, знає законодавство щодо основних сфер життєдіяльності, в тому числі законодавство з питань діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування, володіє дійсно правдивою інформацією щодо практичних результатів цієї діяльності, то тільки тоді в країні буде розвиватися реальна та дієва демократія. Тому, вирішення питання ефективної та плідної взаємодії громадськості і місцевої влади є запорукою подальшого демократичного розвитку держави.

Папуш Т. В.,
студентка ОС «Магістр»
спеціальності «Публічне управління та
адміністрування»
Маріупольського державного університету

СТАТУСНІСТЬ ТА ПОВНОВАЖЕННЯ ДЕПУТАТА МІСЬКОЇ РАДИ: ТЕОРЕТИКО – ПРАКТИЧНИЙ АНАЛІЗ

З моменту проголошення Конституції України перетворення в бік самостійності та ефективності місцевого самоврядування тривають, вступ України на шлях євроінтеграції супроводжується імплементацією міжнародних норм права та удосконаленням національного законодавства, які безпосередньо торкаються подальшого розвитку та зміцнення місцевого самоврядування. Розпочата адміністративна та муніципальна реформа покликана визначити пріоритетні напрямки розвитку місцевого самоврядування.

Згідно ст. 5 Конституції України народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування. З даного конституційного положення прямо випливає, що органи місцевого самоврядування не входять до єдиного державного механізму і, в силу цього, місцеве самоврядування можна розглядати як окрему форму реалізації народом належної йому влади [1].

У структурі системи місцевого самоврядування можна виділити два основних елементи територіальну громаду та органи місцевого самоврядування.

Згідно ст. 2 Закону України «Про статус депутатів місцевих рад», депутат місцевої ради - представник інтересів територіальної громади, виборців свого виборчого округу. Депутат сільської, селищної, міської, районної у місті, районної, обласної ради є представником інтересів територіальної громади села, селища, міста чи їх громад, який відповідно до Конституції України і закону про місцеві вибори обирається на основі загального, рівного, прямого виборчого права шляхом таємного голосування на строк, встановлений Конституцією України [3].